

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Prishtinë, më 2 dhjetor 2021
Nr. ref.:AGJ 1909/21

AKTGJYKIM

në

rastin nr. KI54/21

Parashtrues

Kamber Hoxha

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktvendimit të Gjykatës Supreme të
Kosovës Rev.nr. 393/2020, të 1 shkurtit 2021**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Gresa Caka-Nimani, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga Kamber Hoxha, me vendbanim në Podujevë, të cilin e përfaqëson Xhavit Bici, avokat në Prishtinë (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës).

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës e konteston Aktvendimin e Gjykatës Supreme të Kosovës [Rev.nr. 393/2020], të 1 shkurtit 2021 (në tekstin e mëtejme: Gjykata Supreme) në lidhje me Aktvendimin [Ac. nr. 2980/2016] të 19 majit 2020 të Gjykatës së Apelit të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata e Apelit).
3. Parashtruesi i kërkesës Aktvendimin e kontestuar të Gjykatës Supreme e ka pranuar më 2 mars 2021.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktvendimit të kontestuar, përmes së cilit pretendohet se parashtruesit të kërkesës i janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të tij të garantuara me nenet 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe 54 [Mbrotjtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në paragrafin 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 (Procedimi i kërkesës) dhe 47 (Kërkesa individuale) të Ligjit dhe në rregullin 32 (Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve) të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura para Gjykatës

6. Më 16 mars 2021, Gjykata Kushtetuese e Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata), pranoi kërkesën e parashtruesit të kërkesës, të cilën e kishte dorëzuar me postë më 16 mars 2021.
7. Më 22 mars 2021, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Remzije Istrefi-Peci gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Arta Rama - Hajrizi, (kryesues), Gresa Caka-Nimani dhe Safet Hoxha.
8. Më 24 mars 2021, Gjykata njoftoi përfaqësuesin ligjor të parashtruesit të kërkesës për regjistrimin e kërkesës dhe i kërkoi që të dorëzojë: (i) autorizimin për përfaqësim në Gjykatë dhe (ii) kopjet e vendimeve të gjykatave të rregullta.
9. Më 2 prill 2021, përfaqësuesi ligjor dorëzoi autorizimin për përfaqësim dhe dokumentet e kërkuara nga Gjykata.
10. Më 17 maj 2021, bazuar në paragrafin 5 të nenit 114 [Përbërja dhe Mandati i Gjykatës Kushtetuese] të Kushtetutës dhe rregullit 12 (Zgjedhja e Kryetarit dhe e Zëvendëskryetarit) të Rregullores së punës, gjyqtarja Gresa Caka-Nimani u zgjodh Kryetare e Gjykatës Kushtetuese. Bazuar në paragrafin (4) të rregullit 12 të Rregullores së punës dhe Vendimit KK-SP 71-2/21, të 17 majit 2021 të Gjykatës, u përcaktua që gjyqtarja Gresa Caka-Nimani, detyrën e Kryetares së Gjykatës e merr pas përfundimit të mandatit të Kryetares aktuale të Gjykatës Arta Rama-Hajrizi, më 26 qershor 2021.

11. Më 20 maj 2021, Gjykata njoftoi Gjykatën Supreme për regjistrimin e kërkesës.
12. Më 25 maj 2021, bazuar në pikën 1.1 të paragrafit 1 të nenit 9 (Përfundimi i mandatit para kohës) të Ligjit dhe rregullit 7 (Dorëheqja e gjyqtarëve) të Rregullores së Punës, Gjyqtari Bekim Sejdiu paraqiti dorëheqjen e tij nga pozita e gjyqtarit pranë Gjykatës Kushtetuese.
13. Më 31 maj 2021, Kryetarja e Gjykatës, Arta Rama-Hajrizi, përmes Vendimit KK160/21, përcaktoi që gjyqtarja Gresa Caka-Nimani të caktohet kryesuese në Kolegje shqyrtuese në rastet ku është caktuar si anëtare e Kolegjit, duke përfshirë rastin aktual.
14. Më 26 qershor 2021, bazuar në paragrafin (4) të rregullit 12 të Rregullores së punës dhe Vendimit KK-SP 71-2/21, të 17 majit 2021 të Gjykatës, gjyqtarja Gresa Caka-Nimani morri detyrën e Kryetares së Gjykatës, ndërsa bazuar në pikën 1.1 të paragrafit 1 të nenit 8 (Përfundimi i mandatit) të Ligjit, Kryetarja Arta Rama-Hajrizi përfundoi mandatin e Kryetares dhe të gjyqtares së Gjykatës Kushtetuese.
15. Më 28 qershor 2021, Kryetarja e Gjykatës Gresa Caka-Nimani, përmes Vendimit KSH.KI54/21 caktoi gjyqtaren Selvete Gërxhaliu-Krasniqi anëtare në Kolegjin Shqyrtues në vend të Arta Rama-Hajrizi, mandati i së cilës si gjyqtare i kishte përfunduar më 26 qershor 2021.
16. Më 4 nëntor 2021, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e gjyqtares raportuese dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës pranueshmërinë e kërkesës. Të njëjtën ditë, Gjykata njëzëri vendosi që kërkesa e parashtruesit të kërkesës është e pranueshme dhe se Aktvendimi [Rev.nr. 393/2020], i 1 shkurtit 2021, i Gjykatës Supreme nuk është në pajtueshmëri me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetuese, në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Përmbledhja e fakteve

17. Duke filluar nga viti 1999, parashtruesi i kërkesës kishte qenë në marrëdhënie pune si oficer korrektues në Shërbimin korrektues, Qendra e Paraburgimit në Lipjan (në tekstin e mëtejme: punëdhënësi).
18. Më 17 qershor 2004, punëdhënësi kishte nxjerrë Vendim për shkëputjen e marrëdhënies së punës si rezultat i shkeljes disiplinore gjatë orarit të punës të përcaktuar me Kodin e brendshëm të Disiplinës të Shërbimit Korrektues. Në njoftimin për shkëputje të marrëdhënies së punës nga punëdhënësi ishte specifikuar se si rezultat i fjetjes së parashtruesit të kërkesës gjatë orarit të punës njëri nga të burgosurit kishte kryer vetëvrasje. Vendimi i lartcekur për shkëputjen e marrëdhënies së punës ishte i bazuar në Rregulloren e UNMIK-ut 2001/36 për Shërbimin Civil të Kosovës. Nga shkresat e lëndës po ashtu rezulton që në momentin e shkëputjes së marrëdhënies së punës të parashtruesit të kërkesës, Qendra e Paraburgimit në Lipjan ishte nën administrimin e Departamentit të Drejtësisë të UNMIK-ut.

19. Më 13 korrik 2004, parashtruesi i kërkesës, kundër Vendimit të lartcekur të punëdhënësit për shkëputje të marrëdhënies së punës, kishte paraqitur ankesë në organin e shkallës së dytë të punëdhënësit.
20. Më 26 janar 2005, organi i shkallës së dytë i punëdhënësit kishte refuzuar ankesën e parashtruesit të kërkesës. Vendimi i organit të shkallës së dytë të punëdhënësit, i mbështetur në Rregulloren e UNMIK-ut 2001/36, dhe i nënshkruar nga kryesuesi i bordit të ankesave nuk përmbante këshillë ligjore.
21. Më 2 shkurt 2005, parashtruesi i kërkesës kishte paraqitur kërkesëpadi në Gjykatën Komunale në Lipjan (në tekstin e mëtejme: Gjykata Komunale) duke kërkuar anulimin e Vendimit, të 17 qershorit 2004, të punëdhënësit për shkëputjen e marrëdhënies së punës dhe Vendimit, të 26 janarit 2005, të organit të shkallës së dytë të punëdhënësit për refuzimin e ankesës së tij.
22. Më 29 mars 2005, Gjykata Komunale përmes Aktgjykimit [C.nr.27/2005]: (i) aprovoi kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës; (ii) anuloi vendimet e lartcekura të 17 qershorit 2004 dhe 26 janarit 2005, të punëdhënësit respektivisht; dhe (iii) detyroi punëdhënësin që parashtruesin e kërkesës ta kthejë në vendin e tij të mëparshëm të punës duke i njohur atij të gjitha të drejtat që dalin nga kjo marrëdhënie e punës duke filluar nga data 30 qershor 2004, deri në kthimin e tij në vendin e mëparshëm të punës.
23. Në një datë të pasaktësuar, punëdhënësi paraqiti ankesë ndaj Aktgjykimit të lartcekur të Gjykatës Komunale në Gjykatën e Qarkut në Prishtinë (në tekstin e mëtejme: Gjykata e Qarkut).
24. Më 24 nëntor 2006, Gjykata e Qarkut përmes Aktvendimit [Ac.nr.990/2005] ankesën e punëdhënësit e aprovoi si të bazuar dhe prishi Aktgjykimin e Gjykatës Komunale, C.nr.27/2005, e 29 marsit 2005, duke e kthyer çështjen në rigjykim në gjykatën e shkallës së parë. Gjykata e Qarkut konstatoi se parashtruesi i kërkesës ka statusin e shërbyesit civil, dhe në këtë kontekst Gjykata Komunale në mënyrë të gabuar ka konstatuar dhe vërtetuar gjendjen faktike. Në vijim, Gjykata e Qarkut gjeti se parashtruesi i kërkesës kundër Vendimit, të 17 qershorit 2004, të punëdhënësit për shkëputje të marrëdhënies së punës duhet të parashtrojë ankesë në Këshillin e Pavarur Mbikëqyrës të Kosovës (në tekstin e mëtejme: KPMK) si organ i shkallës së dytë.
25. Si rezultat i udhëzimit të lartcekur të Gjykatës së Qarkut, më 14 prill 2007, Gjykata Komunale përmes Aktvendimit [C.nr. 1/2007] vendosi që të ndërpritet procedura e kërkesëpadisë së parashtruesit në këtë gjykatë, deri në nxjerrjen e vendimit nga KPMK.
26. Më 10 dhjetor 2007, KPMK përmes Vendimit [nr. 02/344/2007] hodhi poshtë ankesën e parashtruesit të kërkesës dhe konstatoi se nuk qëndron udhëzimi i Gjykatës së Qarkut i dhënë përmes Aktvendimit [Ac.nr. 990/2005] të 24 nëntorit 2006 për shkak se në kohën kur parashtruesi i kërkesës kishte kryer shkelje disiplinore, KPMK nuk ka qenë i themeluar.
27. Më 25 shtator 2008, Gjykata Komunale, përmes Aktvendimit [C.nr.1/2007] vendosi që të pezullojë procedurën lidhur me kërkesëpadinë e parashtruesit të

kërkesës të parashtruar në këtë gjykatë, si rezultat i kërkesës së punëdhënësit për anulim të vendimit në kohëzgjatje për gjashtë (6) muaj.

28. Në bazë të shkresave të lëndës rezulton që Gjykata Komunale, më 21 janar 2010, përmes Aktgjykimit [C.nr.1/2007] kishte vendosur që: (i) të aprovojë padinë e parashtruesit të kërkesës; dhe (ii) e detyroi punëdhënësin që parashtruesin e kërkesë ta kthejë në vendin e tij të mëparshëm të punës duke i njohur atij të gjitha të drejtat që dalin nga marrëdhënia e tij e punës.
29. Në një datë të paspecifikuar, kundër Aktgjykimit të lartcekur të Gjykatës Komunale, punëdhënësi paraqiti ankesë.
30. Më 7 mars 2014, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit [Ac.nr.1580/2012] pjesërisht pranoi ankesën e punëdhënësit dhe prishi Aktgjykimin e Gjykatës Komunale vetëm sa i përket pikës së dispozitivit përmes së cilës punëdhënësi ishte detyruar që parashtruesit të kërkesës t'i njohë të gjitha të drejtat që dalin nga marrëdhënia e tij e punës.
31. Në një datë të paspecifikuar, punëdhënësi, kundër pikës së dytë të dispozitivit të Aktgjykimit të lartcekur të Gjykatës së Apelit, paraqiti revizion në Gjykatën Supreme.
32. Më 6 janar 2015, Gjykata Supreme përmes Aktvendimit [Rev. nr. 270/2014] pranoi revizionin e punëdhënësit dhe prishi pikën e dytë të dispozitivit të Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit [Ac. nr. 1580/2012] të 3 marsit 2014 dhe për këtë pikë lëndën e ktheu në rigjykim në gjykatën e shkallës së parë.
33. Më 3 mars 2016, Gjykata Themelore në Prishtinë, Dega në Lipjan (në tekstin e mëtejshëm: Gjykata Themelore) përmes Aktgjykimit [C.nr.170/14] e aprovoi në tërësi padinë e parashtruesit të kërkesës duke detyruar punëdhënësin që ta kthejë parashtruesin e kërkesës në vendin e punës si oficer korrektues me të gjitha të drejtat nga marrëdhënia e punës, duke i kompensuar të ardhurat mujore nga 30 qershori 2004 deri në datën e kthimit të tij në vendin e punës.
34. Në një datë të pasaktësuar, punëdhënësi paraqiti ankesë ndaj Aktgjykimit [C.nr.170/14] të Gjykatës Themelore për shkak të shkeljes së dispozitave të procedurës kontestimore, konstatimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, dhe zbatimit të gabuar të së drejtës materiale.
35. Më 19 maj 2020, Gjykata e Apelit përmes Aktvendimit [Ac.nr. 2980/16]: (i) aprovoi ankesën e punëdhënësit; (ii) prishi Aktgjykimin C.nr.170/14, të 3 marsit 2016 të Gjykatës Themelore; dhe (iii) hodhi poshtë padinë e parashtruesit të kërkesës pasi konstatoi se padia e parashtruesit të kërkesës bazuar në nenin 83, paragrafin 1 të Ligjit për të Drejtat Themelore nga Marrëdhënia e Punës, të 28 shtatorit 1989 të RSFJ-së (në tekstin e mëtejshëm: LDTHMP) ishte paraqitur jashtë afatit ligjor të përcaktuar me këtë dispozitë. Paragrafi 1 i nenit 83 të LDTHMP përcaktonte që nëse punëmarrësi nuk është i kënaqur me vendimin definitiv të organit kompetent ose nëse ky organ nuk merr vendim brenda 30 ditëve nga dita e paraqitjes së kërkesës, ka të drejtë të kërkojë mbrojtje të të drejtave të tij në gjykatën kompetente brenda pesëmbëdhjetë (15) ditësh.

36. Në këtë rast Gjykata e Apelit konstatoi se “ [...] padia e [parashtruesit të kërkesës] për anulim vendimi dhe kthim në vendin e punës me të drejtat e tjera nga marrëdhënia e punës është e pasaftshme, pasi që nga shkresat e lëndës konstatohet se paditësi padinë për anulim të vendimit dhe kthim në vendin e punës, në gjykatën e shkallës së parë e ka paraqitur më datë 02.02.2005, ndërsa paditësi ankesën kundër vendimit të dt. 17 .06.2004 e ka paraqitur me dt. 13.07.2004, nga e cila rezulton se padia është paraqitë pasi ka kaluar afati ligjor për paraqitjen e padisë, fakti se organi sipas ankesës ka vendosur jashtë afateve të parapara ligjore (dt. 26.01.2005) nuk mundë të rivendos afatet e parapara me ligj për paraqitjen e padisë, nga se paditësi është dashur të presë 30 ditë nga paraqitja e ankesës, nëse brenda këtij afati nuk do të ketë marrë vendimin sipas ankesës organi përkatës, në afatin e ardhshëm prej 15 ditësh, ka qenë i detyruar të paraqesë padinë”.
37. Gjykata e Apelit arsyetimin e saj për aplikimin e nenit 83 të LDTHMP-së e arsyetoi duke theksuar se ky ligj ishte në fuqi në kohën kur parashtruesit të kërkesës i është shkëputur marrëdhënia e punës.
38. Në një datë të pasaktësuar, kundër Aktvendimit [Ac.nr.2980/16] të 19 majit 2020, të Gjykatës së Apelit, parashtruesi i kërkesës paraqiti revizion në Gjykatën Supreme për shkak të shkeljeve thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore dhe zbatimit të gabuar të së drejtës materiale, duke propozuar që Aktvendim i Gjykatës së Apelit të prishet dhe të lihet në fuqi aktgjykimi i shkallës së parë, gjegjësisht Aktgjykimi [C.nr.174/14] i 3 marsit 2016, i Gjykatës Themelore. Në revizionin e tij, parashtruesi i kërkesës përkitazi me konstatimin e Gjykatës së Apelit se kërkesëpadia e tij, e parashtruar në Gjykatën Komunale, ndër tjerash kishte specifikuar se “çështjen e ushtrimit të padisë e kanë vlerësuar edhe më parë gjykata e shkallës së parë me aktgjykimin C.nr.27/2005, datë 29.03.2005, Gjykata e Qarkut në Prishtinë me aktvendimin AC. Nr. 990/2005 të datës 24.11.2006, Gjykata Themelore në Prishtinë-Dega në Lipjan me aktgjykimin C.nr. 170/14 datë 03.03.2016, Gjykata e Apelit të Kosovës me aktgjykimin Ac.nr.1580/2012 të datës 07.03.2014, Gjykata Supreme e Kosovës me aktvendimin Rev. Nr. 270/2014 të datës 06.01.2015 dhe nga një mori gjyqtarësh të gjitha instancave është shqyrtuar kjo çështje dhe të gjithë kanë vlerësuar se padia është e afatshme, ndërsa kolegji i tanishëm tek pas dekadave ka gjetur se padia është e pasaftshme”.
39. Më 1 shkurt 2021, Gjykata Supreme përmes Aktvendimit [Rev.nr.393/2020] refuzoi revizionin e parashtruesit të kërkesës si të pabazuar.
40. Gjykata Supreme gjeti se Gjykata e Apelit me “në mënyrë të drejtë ka zbatuar dispozitat e procedurës kontestimore dhe të drejtën materiale, kur ka aprovuar ankesën e [Punëdhënësit] dhe ka vendosur ta hedhë padinë e [parashtruesit të kërkesës] si të pasafatshme, dhe se gjykata e shkallës së dytë ka dhënë arsye të mjaftueshme për faktet relevante për gjykim të drejtë të kësaj çështjeje juridike, të cilat i pranon edhe kjo Gjykatë”.
41. Gjykata Supreme vërtetoi se parashtruesi i kërkesës padinë e tij, të 2 shkurtit 2005 në Gjykatën Komunale, kundër Vendimit të shkallës së dytë të punëdhënësit të 26 janarit 2005, e ka parashtruar jashtë afatit, për arsye se organi i shkallës së dytë ka vendosur jashtë afatit ligjor prej tridhjetë (30) ditësh.

Sipas Gjykatës Supreme afati i përcaktuar me paragrafin 1 të nenit 83 të LDTHMP-së *“është afat prekluziv, me kalimin e afatit humbet e drejta gjyqësore”* dhe se për pasojë ky afat nuk mund të rivendoset.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

42. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktvendimi i kontestuar ka shkelur të drejtat dhe liritë themelore të tij të garantuara me nenet 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës.
43. Parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij thekson se *“Gjykata Supreme ka shkelur dispozitat e nenit 32 dhe 54 të Kushtetutës së Kosovës, duke i mohuar të drejtën e ushtrimit të padisë sipas afatit që iu është dhënë paditësit me rastin e vendosjes nga organi i shkallës së dytë pra në afat është ushtruar padia sepse organi i shkallës së dytë ka vendosur më 26 .01.2005 ndërsa padia më 02.02.2005, dmth pas gjashtë ditësh që është vendosë sipas ankesës”*.
44. Rrjedhimisht, parashtruesi specifikon se mospranimi i afatit të padisë nga Gjykata Supreme përbën *“shkelje të drejtave për ankesë ushtrim-padi dhe mbrojtje pra është shkel ligji në dëm të kërkuarit”*.
45. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që: (i) të shpallë kërkesën të pranueshme; (ii) të anulojë Aktvendimin e Gjykatës Supreme [Rev.nr.393/2020] të 1 shkurtit 2021 dhe Aktvendimin [Ac.nr.2980/2016] të 19 majit 2020 të Gjykatës së Apelit.

Dispozitat relevante kushtetuese dhe ligjore

KUSHTETUTA E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

Neni 31

[E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

“Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.

Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj”.

Neni 32

[E Drejta për Mjete Juridike]

Secili person ka të drejtë të përdorë mjetet juridike kundër vendimeve gjyqësore dhe administrative të cilat cenojnë të drejtat ose interesat e saj/tij në mënyrën e përcaktuar me ligj.

Neni 54

[Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave]

Çdokush gëzon të drejtën e mbrojtjes gjyqësore në rast të shkeljes ose mohimit të ndonjë të drejte të garantuar me këtë Kushtetutë ose me ligj, si dhe të drejtën në mjete efektive ligjore nëse konstatohet se një e drejtë e tillë është shkelur.

KONVENTA EVROPIANE PËR TË DREJTAT E NJERIUT

Neni 6

(E drejta për një proces të rregullt)

“1. Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij. Vendimi duhet të jepet publikisht, por prania në sallën e gjykatës mund t’i ndalohet shtypit dhe publikut gjatë tërë procesit ose gjatë një pjese të tij, në interes të moralit, të rendit publik ose sigurisë kombëtare në një shoqëri demokratike, kur kjo kërkohet nga interesat e të miturve ose mbrojtja e jetës private të palëve në proces ose në shkallën që çmohet tepër e nevojshme nga gjykata, kur në rrethana të veçanta publiciteti do të dëmtonte interesat e drejtësisë”.

Rregullorja e UNMIK-ut nr 1999/24 për Ligjet në Fuqi në Kosovë, e ndryshuar përmes Rregullores 2000/59

“Neni 1

Ligji në Fuqi

1.1 Ligji në fuqi në Kosovë përfshin:

(a) Rregulloret e shpallura nga Përfaqësuesi Special i Sekretarit të Përgjithshëm dhe instrumentet ndihmëse të nxjerra në përputhje me to dhe

(b) Ligjin në fuqi në Kosovë më 22 mars 1989.

Në rast konfliktesh do të mbizotërojnë rregulloret dhe instrumentet ndihmëse të nxjerra në përputhje me to.

1.2. Në qoftë se një gjykatë e juridiksionit kompetent, një organ ose një person që duhet të zbatojë një dispozitë të legjislacionit, konstaton se një çështje ose një situatë nuk mund të mbulohet nga legjislacioni i përcaktuar në paragrafin 1.1 të kësaj rregulloreje, por mbulohet nga një ligj tjetër në fuqi në Kosovë pas 22 marsit 1989, i cili nuk është diskriminues dhe është në përputhje me nenin 1.3 të kësaj rregulloreje, atëherë gjykata, organi ose personi, si përjashtim, e zbaton atë ligj.

1.3. Gjatë ushtrimit të funksioneve të tyre, të gjithë personat me detyra publike ose që mbajnë pozita publike duhet t’i respektojnë standardet e njohura ndërkombëtare të të drejtave të njeriut [...].”

Ligji për të Drejtat Themelore nga Marrëdhënia e Punës, i 28 shtatorit 1989 i RSFJ-së

“Punëtori i cili nuk është i kënaqur me vendimin definitiv të organit kompetent në organizatë ose në qoftë se ky organ nuk merr vendim brenda 30 ditëve nga dita e paraqitjes së kërkesës përkatësisht kundërshtimit ka të drejtë që në afatin e ardhshëm prej 15 ditësh të kërkojë mbrojtjen e të drejtave të veta para gjykatës kompetente..”

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

46. Gjykata së pari shqyrton nëse janë përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe Rregullore të punës.
47. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, i cili përcakton:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

48. Gjykata gjithashtu i referohet kriterëve të pranueshmërisë, siç specifikohen më tej në Ligj. Në lidhje me këtë, Gjykata së pari i referohet neneve 47 (Kërkesa individuale), 48 (Saktësimi i kërkesës) dhe 49 (Afatet) të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47 (Kërkesa individuale)

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tij individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individ mund të ngre kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

Neni 48 (Saktësimi i kërkesës)

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj.”

Neni 49 (Afatet)

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor[...].”

49. Për sa i përket përmbushjes së këtyre kriterëve, Gjykata fillimisht thekson se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, i cili konteston një akt të një autoriteti publik, përkatësisht Aktvendimin [Rev.nr.393/2020] të 1 shkurtit 2021 të Gjykatës Supreme, pasi i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu i ka sqaruar të drejtat dhe liritë themelore që pretendon se i janë shkelur, në pajtim me kërkesat e nenit 48 të Ligjit dhe e ka dorëzuar kërkesën në pajtim me afatet e përcaktuara në nenin 49 të Ligjit dhe rregullin 39 (1) (c) të Rregullores së punës.
50. Gjykata gjithashtu konstaton se kërkesa e parashtruesit të kërkesës i plotëson kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara përmes paragrafit (1) të rregullit 39 (Kriteret e pranueshmërisë) të Rregullores së punës. E njëjta nuk mund të shpallet e papranueshme mbi bazën e kushteve të përcaktuara përmes paragrafit (3) të rregullit 39 të Rregullores së punës.
51. Për më tepër dhe në fund, Gjykata vlerëson se kjo kërkesë nuk është qartazi e pabazuar siç është e përcaktuar përmes paragrafit (2) të rregullit 39 të Rregullores së punës dhe rrjedhimisht, ajo duhet deklaruar e pranueshme dhe të shqyrtohen meritat e saj.

Meritat e kërkesës

52. Gjykata rikujton se më 17 qershor 2004, punëdhënësi i parashtruesit të kërkesës kishte nxjerrë Vendim për shkëputjen e marrëdhënies së punës si rezultat i shkeljes disiplinore gjatë orarit të punës. Si rezultat i kësaj, parashtruesi i kërkesës më 13 korrik 2004, kundër Vendimit të punëdhënësit për shkëputjen e marrëdhënies së punës kishte paraqitur ankesë në organin e shkallës së dytë të punëdhënësit. Më 26 janar 2005, gjegjësisht më shumë se gjashtë (6) muaj më vonë, organi i shkallës së dytë kishte refuzuar ankesën e parashtruesit të kërkesës. Si rezultat i vendimit të organit të shkallës së dytë të punëdhënësit, parashtruesi i kërkesës kishte paraqitur padi në Gjykatën Komunale, me kërkesë të anulimit të Vendimit të 17 qershorit 2004 të punëdhënësit për shkëputje të marrëdhënies së punës. Gjykata Komunale përmes Aktgjykimit [C.nr.27/2005] të 29 marsit 2005 kishte: (i) aprovuar kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës; (ii) anuluar vendimet e lartcekura të 17 qershorit 2004 dhe 26 janarit 2005, respektivisht të punëdhënësit; dhe (iii) detyruar punëdhënësin që parashtruesin e kërkesës ta kthejë në vendin e tij të mëparshëm të punës duke i njohur atij të gjitha të drejtat që dalin nga kjo marrëdhënie e punës duke filluar nga 30 qershori 2004, deri në kthimin e tij në vendin e mëparshëm të punës. Si rezultat i ankesës së punëdhënësit kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale, Gjykata e Qarkut përmes Aktvendimit [Ac. Nr. 990/2005] të 24 nëntorit 2006, kishte aprovuar ankesën e punëdhënësit si të bazuar dhe e kishte kthyer çështjen në rigjykim në Gjykatën Komunale, duke konstatuar se parashtruesi i kërkesës kishte statusin e shërbyesit civil dhe për pasojë ai ishte i obliguar që të parashtrojë ankesë në KPMK si organ i shkallës së dytë. Si rezultat i udhëzimit të lartcekur të Gjykatës së Qarkut, Gjykata Komunale, më 14 prill 2007 kishte ndërprerë procedurën e kërkesëpadisë së parashtruesit të kërkesës deri në nxjerrjen e vendimit nga ana e KPMK-së. Megjithatë, më 10 dhjetor 2007,

KPMK, kishte hedhur poshtë ankesën e parashtruesit të kërkesës duke arsyetuar se udhëzimi i Gjykatës së Qarkut është i gabuar dhe parashtruesi i kërkesës nuk ka të drejtë të parashtrojë ankesë në KPMK, pasi që kjo e fundit nuk kishte qenë e themeluar në kohën kur parashtruesi i kërkesës kishte kryer shkeljen disiplinore. Në bazë të shkresave të lëndës rezulton që çështja e kërkesëpadisë së parashtruesit të kërkesës ishte rikthyer për gjykim në Gjykatën Komunale, dhe kjo e fundit përmes Aktgjykimit [C.nr.1/2007] të 21 janarit 2010 kishte aprovuar kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës dhe kishte vendosur që këtë të fundit ta kthejë në vendin e tij të mëparshëm të punës. Si rezultat i ankesës së parashtruar nga punëdhënësi, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit [Ac.nr.1580/2012] të 7 marsit 2014 pjesërisht kishte aprovuar ankesën e këtij të fundit, dhe kishte prishur Aktgjykimin e Gjykatës Komunale, të 21 janarit 2010, vetëm sa i përket pikës së dytë të dispozitivit që ndërlidhej me obligimin e punëdhënësit që t'i njohë të gjitha të drejtat e tij që dalin nga marrëdhënia e tij e punës. Kundër këtij Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, punëdhënësi kishte paraqitur revizion në Gjykatën Supreme, dhe kjo e fundit përmes Aktvendimit [Rev.nr.270/2014] të 6 janarit 2015, kishte pranuar revizionin e tij si të bazuar dhe kishte prishur pikën e dytë të dispozitivit të Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit [Ac.nr.1580/2012] të 7 marsit 2014 duke e kthyer për këtë pikë lëndën në rigjykim në shkallën e parë. Gjykata Themelore sërish, përmes Aktgjykimit [C.nr.174/14] të 3 marsit 2016 kishte aprovuar në tërësi kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës dhe punëdhënësin e kishte detyruar që parashtruesin e kërkesës ta kthejë në vendin e tij të mëparshëm të punës me të gjitha të drejta nga marrëdhënia e tij e punës. Gjykata e Apelit përmes Aktvendimit [Ac.nr.2980/16] të 19 majit 2020: (i) kishte aprovuar ankesën e punëdhënësit; (ii) kishte prishur Aktgjykimin [C.nr.170/14] të 3 marsit 2016 të Gjykatës Themelore; (iii) kishte hedhur poshtë padinë e parashtruesit të kërkesës pasi kishte konstatuar se padia e parashtruesit të kërkesës, bazuar në nenin 83, paragrafin 1 të LDTHMP të 28 shtatorit 1989 të RSFJ-së, ishte paraqitur jashtë afatit ligjor të përcaktuar me këtë dispozitë. Gjegjësisht, duke u bazuar në këtë dispozitë, Gjykata e Apelit kishte interpretuar dhe më pas kishte konstatuar që nëse punëmarrësi, respektivisht parashtruesi i kërkesës nuk është i kënaqur me vendimin definitiv të organit kompetent, përkatësisht Vendimin e 17 qershorit 2004, ose nëse ky organ nuk merr vendim, përkatësisht organi i shkallës së dytë brenda tridhjetë (30) ditëve nga dita e paraqitjes së kërkesës, ka të drejtë të kërkojë mbrojtje të të drejtave të tij në gjykatën kompetente brenda pesëmbëdhjetë (15) ditësh. Rrjedhimisht, Gjykata e Apelit konstatoi se parashtruesi i kërkesës në bazë të kësaj dispozite është dashur që të parashtrojë kërkesën në Gjykatën Komunale brenda pesëmbëdhjetë ditëve nga kalimi i afatit tridhjetë ditor nga dita e parashtrimit të ankesës së tij në organin e shkallës së dytë të punëdhënësit. Si rezultat i kësaj, parashtruesi i kërkesës kishte paraqitur revizion kundër Aktvendimit të Gjykatës së Apelit në Gjykatën Supreme, dhe kjo e fundit përmes Aktvendimit [Rev.nr. 393/2020] të 1 shkurtit 2021 revizionin e tij e kishte refuzuar si të pabazuar. Ngjashëm si Gjykata e Apelit, Gjykata Supreme kishte konstatuar se parashtruesi i kërkesës kërkesëpadinë e tij të 2 shkurtit 2005 në Gjykatën Komunale, kundër Vendimit të shkallës së dytë të punëdhënësit të 26 janarit 2005, e ka parashtruar jashtë afatit të përcaktuar me paragrafin 1 të nenit 83 të LDTHMP. Gjykata Supreme po ashtu kishte vërtetuar se LDTHMP ishte ligji në fuqi në kohën kur parashtruesi i kërkesës kishte themeluar marrëdhënien e tij të punës me punëdhënësin, dhe sipas dispozitës së lartcitur të këtij ligji, afati i përcaktuar në këtë dispozitë, përkatësisht

paragrafi 1 i nenit 83 të LDTHMP-së “është afat prekluziv, me kalimin e afatit humbet e drejta gjyqësore” dhe se për pasojë ky afat nuk mund të rivendoset.

53. Parashtruesi i kërkesës i konteston konstatimet e lartcekura përmes Aktvendimeve të Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme duke pretenduar shkelje të nenit 32 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 54 të Kushtetutës. Parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij specifikon se atij i është “[...] mohuar [e drejta] e ushtrimit të padisë sipas afatit që iu është dhënë paditësit me rastin e vendosjes nga organi i shkallës së dytë pra në afat është ushtruar padia sepse organi i shkallës së dytë ka vendosur më 26 .01.2005 ndërsa padia më 02.02.2005, dmth pas gjashtë ditësh që është vendosë sipas ankesës”. Rrjedhimisht, parashtruesi specifikon se mospranimi i afatit të padisë nga Gjykata Supreme përbën shkelje të së drejtës së tij “për ankesë ushtrim-padi dhe mbrojtje pra është shkel ligji në dëm të kërkuarit”.
54. Në vijim, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës nuk ka pretenduar shkelje të së drejtës së tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së. Megjithatë, Gjykata duke u bazuar në rrethanat faktike dhe juridike të rastit vëren se përveç pretendimit të tij për shkelje të nenit 32 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 54 të Kushtetutës, pretendimet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij ngërthejnë elemente të së drejtës për “qasjes në gjykatë” si pjesë përbërëse e të drejtave të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.
55. Në aspekt të trajtimit të pretendimeve të parashtruesit të kërkesës në kuadër të fushëveprimit të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata, duke iu referuar praktikës gjyqësore të vetë Gjykatës dhe asaj të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ) thekson se ajo nuk është kushtëzuar nga karakterizimi i shkeljeve të pretenduara nga parashtruesi i kërkesës. Në frymën e parimit *juris novit curia*, Gjykata është vet zotëruese e karakterizimit të çështjeve kushtetuese që mund të ngërthejë një rast, dhe me vullnetin e vet mund të shqyrtojë ankesat përkatëse, duke u mbështetur në dispozita ose paragrafë në të cilat nuk janë thirrur, shprehimisht, palët (shih në këtë kontekst rastin e Gjykatës, KI48/18, me parashtrues *Ahmet Frangu*, Aktgjykim, i 22 korrikut 2020, paragrafi 81).
56. Në vijim, bazuar edhe në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, një ankesë karakterizohet nga faktet që përmban ajo dhe jo vetëm nga baza ligjore dhe argumentet e referuara shprehimisht në të nga palët (shih rastin e GJEDNJ-së *Talpis kundër Italisë*, Aktgjykim i 18 shtatorit 2017, paragrafi 77 dhe referencat e përmendura aty).
57. Prandaj, dhe në vijim, Gjykata do të trajtojë pretendimet e parashtruesit të kërkesës nga këndvështrimi i të drejtave të garantuara përmes nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, duke aplikuar edhe parimet e vendosura përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, në të cilin rast Gjykata në pajtim me nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës është e obliguar që “Të drejtat e njeriut dhe liritë themelore të

garantuara me këtë Kushtetutë, interpretohen në harmoni me vendimet gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut”.

58. Në këtë drejtim, Gjykata së pari vëren se praktika gjyqësore e GJEDNJ-së dhe e Gjykatës vazhdimisht konsideron se drejtësia e procedurës vlerësohet në bazë të procedurës si tërësi (shih rastet e Gjykatës KI62/17, parashtruese: *Emine Simnica*, Aktgjykim i 29 majit 2018, paragrafi 41; dhe KI20/21, parashtruese *Violeta Todorović*, Aktgjykim, i 13 prillit 2021, paragrafi 38; shih gjithashtu rastin e GJEDNJ-së, *Barbera, Messeque dhe Jabardo kundër Spanjës*, Aktgjykim i 6 tetorit 1988, paragrafi 68). Prandaj, në procedurën e vlerësimit të bazës së pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, Gjykata do t’u përmbahet këtyre parimeve.
59. Në këtë aspekt dhe me qëllim të trajtimit të pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, Gjykata do të shtjellojë parimet e përgjithshme përkitazi me të drejtën për “qasje në gjykatë”, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, për aq sa janë relevante në rrethanat e rastit konkret, në mënyrë që të vlerësohet aplikueshmëria e këtyre neneve, për të vazhduar me aplikimin e këtyre parimeve të përgjithshme në rrethanat e rastit konkret.

I. Parimet e përgjithshme përkitazi me të drejtën për “qasje në gjykatë” të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së si dhe praktika relevante gjyqësore

(i) Parimet e përgjithshme

60. Përkitazi me të drejtën për “qasje në gjykatë”, e drejtë kjo e garantuar me paragrafin 1 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së, Gjykata fillimisht thekson se ajo tashmë ka një praktikë gjyqësore, e cila është ndërtuar duke u bazuar në parimet e vendosura përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së (përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet *Golder kundër Mbretërisë së Bashkuar*, Aktgjykim, i 21 shkurtit 1975; *Bëlesh dhe të tjerët kundër Republikës Çeke*, Aktgjykim i 12 nëntorit 2002; *Miragall Escolano dhe të tjerët kundër Spanjës*, Aktgjykim, i 25 janarit 2000; dhe *Naït-Liman kundër Zvicrës*, Aktgjykim i 15 marsit 2018.) Thënë këtë, rastet e Gjykatës përmes të cilave Gjykata ka afirmuar parimet e vendosura nga GJEDNJ dhe të njëjtat i ka aplikuar edhe në rastet për shqyrtim para saj, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet KI62/17, me parashtruese të kërkesës *Emine Simnica* [Aktgjykim, i 29 majit 2018]; KI224/19 me parashtrues *Islam Krasniqi* [Aktgjykim, i 10 dhjetorit 2020] dhe KI20/21 me parashtruese *Violeta Todorović* [Aktgjykim, i 13 prillit 2021].
61. Në kuptim të kësaj, Gjykata fillimisht i referohet praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, përkatësisht rastit *Golder kundër Mbretërisë së Bashkuar*, ku ishte theksuar se “e drejta e qasjes në gjykatë përbën një element që është i pandarë në të drejtën e përcaktuar në nenin 6, paragrafin 1 [të KEDNJ-së]. Neni 6, paragrafi 1 u siguron të gjithëve të drejtën për të iniciuar procedurë për përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve të tyre civile pranë një gjykate ose tribunali. Në këtë mënyrë, ky nen përfshin “të drejtën për një gjykatë”, nga e cila e drejta e qasjes, përkatësisht e drejta për të filluar procedura pranë gjykatave në çështjet civile, përbën vetëm një aspekt të kësaj të drejte” (shih

rastin e GJEDNJ-së Golder kundër Mbretërisë së Bashkuar, i cituar më lart, paragrafët 28-36).

62. Gjykata në këtë kontekst thekson se e “drejta e qasjes në gjykatë”, si pjesë përbërëse e të drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, siç garantohet me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së, përcakton që palët në procedurë duhet të kenë një mjet efektiv juridik që ua mundëson mbrojtjen e të drejtave të tyre civile (shih rastet e Gjykatës K224/19, me parashtrues *Islam Krasniqi*, të cituar më lart, paragrafi 35; dhe KI20/21, me parashtrues *Violeta Todorović*, të cituar më lart, paragrafi 41; shih në këtë kontekst edhe rastet e GJEDNJ-së, *Bëlesh dhe të tjerët kundër Republikës Çeke*, të cituar më lart, paragrafi 49; dhe *Naït-Liman kundër Zvicrës*, të cituar më lart, paragrafi 112).
63. Gjykata më tej thekson se e drejta për qasje në gjykatë nuk është absolute, por mund t’i nënshtrohet kufizimeve, pasi që nga vetë natyra e saj kërkon rregullim nga shteti, i cili gëzon një liri të caktuar vlerësimi në këtë drejtim (shih në lidhje me këtë rastin e Gjykatës KI20/21, me parashtruese *Violeta Todorović*, të cituar më lart, paragrafi 44).
64. Megjithatë, çdo kufizim i të drejtës së qasjes në gjykatë nuk duhet të kufizojë ose zvogëlojë qasjen e një personi në atë mënyrë apo në një masë të tillë që të dëmtohet vetë esenca e “së drejtës në gjykatë”. Kufizimet e tilla nuk do të jenë të arsyetueshme nëse ato nuk ndjekin një qëllim legjitim ose nëse nuk ekziston një raport i arsyeshëm i proporcionalitetit midis mjeteve të përdorura dhe qëllimit që dëshirohet të arrihet (shih rastin e Gjykatës KI20/21, parashtruese *Violeta Todorović*, të cituar më lart, paragrafi 45, dhe rastet e GJEDNJ-së: *Sotiris dhe Nikos Koutras ATTEE kundër Greqisë*, Aktgjykim i 16 nëntorit 2000, paragrafi 15, dhe *Bëlesh dhe të tjerët kundër Republikës Çeke*, Aktgjykim i 12 nëntorit 2002, paragrafi, 61).

(ii) praktika gjyqësore e GJEDNJ-së

65. Gjykata bazuar edhe në rrethanat e rastit konkret i referohet edhe praktikës përkatëse të GJEDNJ-së që i referohet të drejtës për qasje në gjykatë, nga këndvështrimi i garantimit të parimit të sigurisë juridike dhe administrimit të mirëfilltë të drejtësisë, si parime bazë të sundimit të ligjit në një shoqëri demokratike.
66. Në praktikën e saj gjyqësore GJEDNJ kishte specifikuar se rregullat të cilat përcaktojnë hapat formal që duhet të ndërmerren dhe afatin kohor që duhet të respektohet në parashtrimin e një ankese kanë për qëllim administrimin e mirëfilltë të drejtësisë dhe të njëjtat duhet të shqyrtohen në pajtueshmëri, e në veçanti me parimet e sigurisë juridike (shih rastin e GJEDNJ-së *Cañete de Goñi kundër Spanjës*, Aktgjykim, i 15 tetorit 2002, paragrafi 36). Thënë këtë, GJEDNJ kishte specifikuar që rregullat përkatëse ose aplikimi i tyre nuk duhet që t’i pengojnë palët ndërgjygjëse nga përdorimi i një mjeti juridik në dispozicion (shih në këtë kontekst rastin e GJEDNJ-së *Miragall Escolano dhe të tjerët kundër Spanjës*, Aktgjykim, i 25 janarit 2000, paragrafi 36). GJEDNJ, po ashtu kishte nënvizuar se çdo rast duhet të shqyrtohet në dritën e rrethanave dhe elementeve specifike të procedurës në atë rast (shih rastin *Kurşun kundër*

Turqisë, Aktgjykim, i 30 tetorit 2018, paragrafët 103-104). Në kuptim të kësaj, GJEDNJ, më tej kishte nënvizuar se në aplikimin e rregullave procedurale, gjykatat duhet të mënjanojnë sikurse formalizmin e tepruar që do ta pamundësonte procedurën e drejtë ashtu edhe fleksibilitetin e tepruar që do t'i bënte kriteret procedurale të përcaktuara me ligj të pavlera (shih rastin *Hasan Tunç dhe të Tjerët kundër Turqisë*, Aktgjykim, i 31 janarit 2017, paragrafët 32-33).

67. Në mënyrë të përmbledhur, GJEDNJ në rastin *Zubac kundër Kroacisë* kishte theksuar se “*respektimi i rregullave formale në procedurë civile [...] është më vlerë dhe një rëndësie të tillë që ndalon arbitraritetin, dhe siguron vendimarrjen efektive përkitazi me një kontest dhe gjykimin brenda një afati të arsyeshëm kohor, si dhe siguron siguri juridike dhe respekt për gjykatën* (shih rastin *Zubac kundër Kroacisë* [DHM], Aktgjykim, i 5 prillit 2018, paragrafi 96). GJEDNJ po në këtë rast po ashtu kishte nënvizuar se “*megjithatë, e drejta për qasje në gjykatë konsiderohet se është dëmtuar në atë moment kur rregullat pushojnë të jenë në shërbim të sigurisë juridike dhe administrimit të duhur të drejtësisë dhe për pasojë krijojnë një barrierë e cila i pamundëson palëve ndërgjygjëse që rasti i tyre të gjykohet në merita nga gjykata kompetente* (paragrafi 98 i Aktgjykimit në rastin *Zubac kundër Kroacisë*). Në kontekst të kësaj të fundit, GJEDNJ kishte theksuar se në rastet kur autoritetet publike kanë dhënë një informatë të pasaktë apo të pakompletuar, gjykatat vendore duhet që në mënyrë të mjaftueshme të kenë parasysh rrethanat specifike të rastit në mënyrë që të mos aplikojnë rregullat dhe praktikën e tyre në mënyrë shumë të ngurtë (shih në këtë kuptim edhe rastin e GJEDNJ-së *Clavien kundër Zvicrës*, Vendim, i 12 shtatorit 2017, paragrafi 27 dhe *Gajtani kundër Zvicrës*, Aktgjykim, i 9 shtatorit 2014, paragrafi 75).
68. Në anën tjetër, GJEDNJ në rastin *Ivanova and Ivashova kundër Rusisë* [Aktgjykim, i 26 janarit 2017] konstatoi se gjykatat vendore nuk duhet që të interpretojnë ligjin në mënyrë jo fleksibile, i cili rezulton në imponimin e një detyrimi të cilin palët ndërgjygjëse e kanë të pamundur që ta respektojnë. Sipas GJEDNJ-së duke kërkuar që një ankesë të parashtrohet brenda një muaji nga data në të cilën zyra e regjistrimit hartoi një kopje të plotë të vendimit të gjykatës - në vend të ditës nga e cila paditësja ishte njoftuar në lidhje me vendimin - rezultoi në atë që kalimi i afatit të ankesës të ishte në varësi të një faktori tërësisht jashtë kontrollit të paditëses. Rrjedhimisht GJEDNJ kishte konstatuar se e drejta e ankesës duhej të ishte efektive që nga dita kur paditësja ishte vënë në dijeni përkitazi me tekstin e plotë të vendimit. Në këtë rast, GJEDNJ kishte konkluduar se veprimi i kontestuar nuk ishte proporcional me qëllimin e garantimit të sigurisë juridike dhe administrimit të mirëfilltë të drejtësisë, dhe rrjedhimisht konstatoi se ishte e drejta e saj për qasje në gjykatë e garantuar me nenin 6, paragrafin 1 të KEDNJ-së (shih paragrafët 52-58 të Aktgjykimit në rastin *Ivanova and Ivashova kundër Rusisë*).

(iii) Praktika gjyqësore e Gjykatës Kushtetuese përkitazi me të drejtën për qasje në gjykatë

69. Gjykata, ashtu siç ka specifikuar edhe më lart, parimet e lartcekura të vendosura përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së i ka aplikuar edhe në praktikën e saj gjyqësore. Në mënyrë specifike Gjykata, ashtu edhe si më lart, iu është referuar

tri rasteve të Gjykatës, përkatësisht rasteve KI62/17, me parashtruese *Emine Simnica*, KI224/19 me parashtrues *Islam Krasniqi*, dhe KI20/21 me parashtruese *Violeta Todorović*, në të cilat raste Gjykata kishte konstatuar shkelje të së drejtës për qasje në gjykatë, të garantuar e nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

70. Në këtë kuptim, Gjykata i referohet rastit të saj të fundit, në të cilin rast kjo e fundit duke iu referuar dhe aplikuar parimet e lartcekura të vendosura përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së kishte konstatuar shkelje të së drejtës për qasje në gjykatë, si një nga parimet e një gjykimi të drejtë në pajtim me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së. Rrethanat e rastit të parashtrueses së kërkesës në rastin KI20/21 ndërlidhen me atë se më 21 tetor 2019, parashtruesja e kërkesës, në Kolegjin e Apelit të Dhomës së Posaçme të Gjykatës Suprem për çështje që lidhen me Agjencinë e Privatizimit të Kosovës kishte paraqitur një kërkesë për përmirësimin e gabimit të qartë teknik, të Aktgjykimit të Kolegjit të Apelit, të 4 tetorit 2019, duke pretenduar se Aktgjykimin e Kolegjit të Specializuar, të 24 majit 2016 e kishte pranuar më 3 qershor 2016, derisa ankesën kundër këtij Aktgjykimi në Kolegjin e Apelit e kishte parashtruar më 15 qershor 2016, brenda afatit prej 21 ditëve. Më 1 tetor 2020, Kolegji i Apelit përmes Aktvendimit e kishte hedhur poshtë kërkesën e parashtrueses së kërkesës si të papranueshme duke shtuar se Aktgjykimi i Kolegjit të Apelit i 4 tetorit 2019, është përfundimtar, edhe pse erdhi në përfundim që deklaratat e parashtrueses së kërkesës që Aktgjykimi i Kolegjit të Specializuar është pranuar nga parashtruesja, më 3 qershor 2016, ishin të sakta. Gjykata në shqyrtimin e pretendimit të parashtrueses së kërkesës në lidhje me të drejtën e “qasjes në gjykatë” gjeti se Kolegji i Apelit përkundër faktit që gjeti se pretendimet e parashtrueses së kërkesës ishin të sakta, dhe rrjedhimisht se ankesa e saj ishte parashtruar sipas afateve të përcaktuara me ligjin në fuqi, kjo e fundit refuzoi kërkesën e parashtrueses për përmirësim të gabimit të Kolegjit të Apelit përmes Aktgjykimit të 4 tetorit 2019, duke e konsideruar kërkesën e saj si kërkesë për rishqyrtim të vendimit gjyqësor. Si rezultat i kësaj, Gjykata Kushtetuese konstatoi se Aktvendimi i kontestuar i Kolegjit të Apelit i pamundësoi parashtrueses së kërkesës që ankesa e saj ndaj Aktgjykimit të Kolegjit të Specializuar të trajtohej në merita përkundër faktit që ankesa e saj ishte paraqitur brenda afatit ligjor. Rrjedhimisht, Gjykata konstatoi se Kolegji i Apelit i kishte kufizuar parashtrueses së kërkesës qasjen në gjykatë, i cili kufizim kishte rezultuar në shkelje të paragrafit 1 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së.

II. Aplikimi i parimeve të lartcekura në rrethanat e rastit konkret

71. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës më 13 korrik 2004, kundër Vendimit të punëdhënësit për shkëputjen e marrëdhënies së punës, të 17 qershorit 2004 kishte paraqitur ankesë në organin e shkallës së dytë të punëdhënësit. Më 26 janar 2005, gjegjësisht më shumë se gjashtë (6) muaj më vonë, organi i shkallës së dytë kishte nxjerrë vendim, përmes së cilit kishte refuzuar ankesën e parashtruesit të kërkesës, dhe si rezultat i vendimit të organit të shkallës së dytë të punëdhënësit, parashtruesi i kërkesës brenda pesëmbëdhjetë (15) ditëve kishte paraqitur padi në Gjykatën Komunale, me kërkesë të anulimit të Vendimit të 17 qershorit 2004, të Punëdhënësit për shkëputje të marrëdhënies së punës. Gjykata në këtë rast vë në pah, se vendimi i organit të shkallës së dytë të

Punëdhënësit nuk përmbante këshillë juridike në lidhje me mjetet juridike. Përveç kësaj, Gjykata po ashtu vë në pah se baza ligjore e nxjerrjes së këtij vendimi, e cila ishte përmendur në preambulë të këtij Vendimi ishte Rregullorja e UNMIK-ut 2001/36 për Shërbimin Civil. Si pasojë e kërkesëpadisë së parashtruesit të kërkesës, Gjykata Komunale duke shqyrtuar kërkesëpadinë e tij në merita përmes Aktgjykimit C.nr.27/2005, të 29 marsit 2005 kishte aprovuar kërkesëpadinë e tij duke detyruar punëdhënësin që parashtruesin e kërkesës ta kthejë në vendin e tij të mëparshëm të punës. Nga momenti i parashtrimit të ankesës kundër këtij Aktgjykimit të Gjykatës Komunale nga ana e punëdhënësit në Gjykatën e Qarkut gjegjësisht në vitin 2005 deri në nxjerrjen e Aktvendimeve të kontestuara [Ac.nr. 2980/16] të 19 majit 2020 të Gjykatës së Apelit dhe [Rev.nr.393/2020] të 1 shkurtit 2021 të Gjykatës Supreme, çështja e kërkesëpadisë së parashtruesit ashtu siç është elaboruar detajisht si më lart për pesëmbëdhjetë (15) vite ishte trajtuar para gjykatave të rregullta si nga aspekti i lejueshmërisë ashtu edhe nga aspekti i meritave të kërkesëpadisë.

72. Në këtë kontekst, Gjykata duke u bazuar në kronologjinë procedurale të këtij rasti para gjykatave të rregullta, dhe në kuptim të së "drejtës për qasje" në gjykatë, vëren se parashtruesi i kërkesës ka pasur qasje në gjykatë gjatë gjithë kësaj periudhe, deri në momentin e nxjerrjes së Aktvendimit [Ac.nr.2980/16] të 19 majit 2020, të Gjykatës së Apelit përmes së cilit ishte vendosur që kërkesëpadia e parashtruesit të kërkesës të hudhet poshtë si e pasafatshme pasi kjo gjykatë duke u bazuar në nenin 83, paragrafin 1 të LDTHMP, të 28 shtatorit 1989 të RSFJ-së kishte konstatuar se kërkesëpadia e tij ishte paraqitur jashtë afatit ligjor të përcaktuar me këtë dispozitë. Gjegjësisht, Gjykata e Apelit duke u bazuar në këtë dispozitë, konstatoi se parashtruesi i kërkesës kërkesëpadinë e tij në Gjykatën Komunale është dashur ta parashtrojë brenda pesëmbëdhjetë (15) ditëve nga kalimi i afatit prej tridhjetë (30) ditësh nga momenti i parashtrimit të ankesës së tij në organin e shkallës së dytë të Punëdhënësit. Po ashtu edhe Gjykata Supreme në refuzimin e revizionit të parashtruar nga parashtruesi i kërkesës kishte vërtetuar konstatimin e Gjykatës së Apelit përmes Aktvendimit të lartcekur, të 19 majit 2020.
73. Gjykata përsërit se arsyeja kryesore për refuzimin e kërkesëpadisë së parashtruesit të kërkesës nga Gjykata e Apelit dhe nga Gjykata Supreme, respektivisht ishte sepse këto të fundit duke interpretuar dhe aplikuar nenin 83, paragrafin 1 të LDTHMP, të 28 shtatorit 1989 të RSFJ-së kishin ardhur në përfundim se kërkesëpadia e tij ishte parashtruar jashtë afatit kohor të përcaktuar me këtë dispozitë. Sipas interpretimit të Gjykatës së Apelit dhe asaj Supreme, parashtruesi i kërkesës është dashur që kërkesëpadinë e tij në Gjykatën Komunale ta parashtrojë brenda pesëmbëdhjetë (15) ditëve nga kalimi i afatit tridhjetë (30) ditor të parashtrimit të ankesës së tij në organin e shkallës së dytë.
74. Thënë këtë, Gjykata rikujton se në rrethanat e parashtruesit të kërkesës: (i) organi i shkallës së dytë i punëdhënësit nuk kishte nxjerrë vendim brenda tridhjetë (30) ditëve nga data e parashtrimit të ankesës së parashtruesit të kërkesës kundër Vendimit për shpëputje të marrëdhënies së punës, të 17 qershorit 2004 të Punëdhënësit; (ii) por kishte nxjerrë vendim më 26 janar 2005, respektivisht gjashtë (6) muaj pas parashtrimit të ankesës së parashtruesit të kërkesës në këtë organ; dhe (iii) parashtruesi i kërkesës kundër

këtij Vendimi të shkallës së dytë, të nxjerrë me 26 janar 2005 brenda pesëmbëdhjetë (15) ditëve, respektivisht më 2 shkurt 2005 kishte parashtruar kërkesëpadi në Gjykatën Komunale.

75. Thënë këtë, mbetet të përcaktohet nëse Aktvendimi [Ac.nr.2980/16] i 19 majit 2020, i Gjykatës së Apelit dhe Aktvendimi [Rev.nr.393/2020] i 1 shkurtit 2021 i Gjykatës Supreme, përmes së cilëve kërkesëpadi e tij u konstatua si e pasafatshme në mënyrë efektive ia mohuan parashtruesit të kërkesës “të drejtën e qasjes në gjykatë” nga këndvështrimi i parimit të sundimit të ligjit në një shoqëri demokratike, si dhe garancitë e përcaktuara me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së. Në kuptim të kësaj dhe bazuar në rrethanat e rastit konkret, Gjykata do të vlerësojë nëse interpretimi dhe aplikimi i paragrafit 1 të nenit 83 të LDTHMP-së nga Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme për hudhjen poshtë të kërkesëpadisë së parashtruesit të kërkesës pas pesëmbëdhjetë (15) viteve të zhvillimit të procedurës kontestimore përkitazi me kërkesëpadinë e tij në këtë rast i (i) kanë mohuar atij të drejtën për qasje në gjykatë dhe për pasojë (ii) i kanë pamundësuar parashtruesit të kërkesës që rasti i tij të vazhdojë të shqyrtohet në meritat e kërkesës.
76. Në këtë kontekst, Gjykata i referohet konstatimeve të dhëna nga GJEDNJ përmes praktikës së saj gjyqësore, ku, ndër tjerash kishte theksuar se: (i) rregullat të cilat përcaktojnë kriteret formale që duhet të respektohen në lidhje me afatin kohor në parashtrimin e një ankese kanë për qëllim administrimin e mirëfilltë të drejtësisë dhe të njëjtat duhet të shqyrtohen në pajtueshmëri, e në veçanti në pajtim me parimet e sigurisë juridike (shih rastin e GJENDJ-së *Cañete de Goñi kundër Spanjës*, të cituar më lart, paragrafi 36); (ii) çdo rast duhet të shqyrtohet në dritën e rrethanave dhe elementeve specifike të procedurës në atë rast (shih rastin *Kurşun kundër Turqisë*, të cituar më lart, paragrafët 103-104); dhe (iii) gjykatat duhet të mënjanojnë sikurse formalizmin e tepruar që do ta pamundësonte procedurën e drejtë ashtu edhe fleksibilitetin e tepruar që do t'i bënte kriteret procedurale të përcaktuara me ligj të pavlera (shih rastin *Hasan Tunç dhe të Tjerët kundër Turqisë*, Aktgjykim, të cituar më lart, paragrafët 32-33).
77. Në vijim të kësaj, Gjykata duke u bazuar në qëndrimet e dhëna përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së do të vlerësojë nëse Gjykata Supreme nga këndvështrimi i administrimit të mirëfilltë të drejtësisë dhe respektimi i parimit të sigurisë juridike gjatë interpretimit dhe aplikimit të dispozitave përkatëse ligjore, përkatësisht paragrafit 1 të nenit 83 të LDTHMP-së përkitazi me afatshmërinë e kërkesëpadisë: (i) ka marrë për bazë rrethanat specifike të rastit, përkatësisht rrethanat e procedurës së zhvilluar para gjykatave të rregullta, dhe në këtë kuptim të kësaj të fundit (ii) ka mënjeluar formalizmin e tepruar.
78. Gjykata, fillimisht duke iu referuar shkresave të lëndës, vëren se Vendimi për shkëputjen e marrëdhënies së punës i punëdhënësit i 17 qershorit 2004 ishte i bazuar në Ligjin për Shërbimin Civil [Rregullore e UNMIK-ut 2001/36], dhe po ashtu vëren se Vendimi i organit të shkallës së dytë i cili po ashtu bazohej në këtë ligj nuk përmbante këshillë ligjore. Për më tepër, përgjatë procedurave të zhvilluara para gjykatave të rregullta, për aq sa mund të konstatohet nga shkresat e lëndës, gjykatat e rregullta nuk kishin konstatuar më parë se në rastin e parashtruesit të kërkesës si ligj në fuqi ishte LDTHMP. Konstatimi i gjykatave

të rregullta se ligj i aplikueshëm në rastin e parashtruesit të kërkesës është LDTHMP, për herë të parë ishte dhënë përmes Aktvendimit [Ac.nr. 2980/16] të 19 majit 2020, të Gjykatës së Apelit, të cilin konstatim e kishte vërtetuar edhe Gjykata Supreme përmes Aktvendimit [Rev.nr.393/2020] të 1 shkurtit 2021.

79. Në kontekst të kësaj, Gjykata i referohet Aktvendimit [Ac.nr. 2980/16] të 19 majit 2020, të Gjykatës së Apelit, përmes së cilit fillimisht ishte (i) konstatuar se paragrafi 1 i nenit 83 i LDTHMP ishte i aplikueshëm në rastin e parashtruesit të kërkesës, pasi ky ligj ishte në fuqi në momentin e shkëputjes së marrëdhënies së tij të punës dhe si rezultat i kësaj (ii) kishte konkluduar se *“[...] padia e [parashtruesit të kërkesës] për anulim vendimi dhe kthim në vendin e punës me të drejtat e tjera nga marrëdhënia e punës është e pasaftshme, pasi që nga shkresat e lëndës konstatohet se paditësi padinë për anulim të vendimit dhe kthim në vendin e punës, në gjykatën e shkallës së parë e ka paraqitur më datë 02.02.2005, ndërsa paditësi ankesën kundër vendimit të dt. 17 .06.2004 e ka paraqitur me dt. 13.07.2004, nga e cila rezulton se padia është paraqitë pasi ka kaluar afati ligjor për paraqitjen e padisë, fakti se organi sipas ankesës ka vendosur jashtë afateve të parapara ligjore (dt. 26.01.2005) nuk mund të rivendos afatet e parapara me ligj për paraqitjen e padisë, nga se paditësi është dashur të presë 30 ditë nga paraqitja e ankesës, nëse brenda këtij afati nuk do të ketë marrë vendimin sipas ankesës organi përkatës, në afatin e ardhshëm prej 15 ditësh, ka qenë i detyruar të paraqesë padinë”*.
80. Në vijim, Gjykata po ashtu rikujton konstatimin e dhënë në Aktvendimin [Rev.nr. 393/2020] e 1 shkurtit 2021, të Gjykatës Supreme, përmes së cilit ishte vërtetuar se Gjykata e Apelit me *“në mënyrë të drejtë ka zbatuar dispozitat e procedurës kontestimore dhe të drejtën materiale, kur ka aprovuar ankesën e [Punëdhënësit] dhe ka vendosur ta hedhë padinë e [parashtruesit të kërkesës] si të pasafatshme, dhe se gjykata e shkallës së dytë ka dhënë arsye të mjaftueshme për faktet relevante për gjykim të drejtë të kësaj çështjeje juridike, të cita i pranon edhe kjo Gjykatë”*. Gjykata Supreme vërtetoi se parashtruesi i kërkesës padinë e tij, të 2 shkurtit 2005, në Gjykatën Komunale kundër Vendimit të shkallës së dytë të punëdhënësit, të 26 janarit 2005 e ka parashtruar jashtë afatit, për arsye se organi i shkallës së dytë ka vendosur jashtë afatit ligjor prej tridhjetë (30) ditësh. Sipas Gjykatës Supreme afati i përcaktuar me paragrafin 1 të nenit 83 të LDTHMP-së *“është afat prekluziv, me kalimin e afatit humbet e drejta gjyqësore”* dhe se për pasojë ky afat nuk mund të rivendoset.
81. Në lidhje me konstatimet e Gjykatës së Apelit dhe asaj Supreme, Gjykata thekson se nuk konteston apo vë në pikëpyetje përmbajtjen e dispozitës përkatëse ligjore, si dhe konstatimin e këtyre gjykatave në lidhje me aplikimin e këtij ligji, i cili konstatim bie në sferën e ligjshmërisë.
82. Për më tepër, Gjykata në kuptim të administrimit të mirëfilltë të drejtësisë vë në pah se aplikimi i rregullave formale dhe procedurale që ndërlidhen me lejueshmërinë e rastit është i një rëndësie të tillë që i shërben sigurisë juridike gjatë zhvillimit të procedurave gjyqësore para gjykatave të rregullta.
83. Megjithatë, ashtu siç është interpretuar edhe në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, Gjykata vlerëson se kur interpretimi i rregullave procedurale rezulton në një formalizëm të tepruar atëherë ky interpretim pushon të jetë në

shërbim të sigurisë juridike dhe administrimit të mirëfilltë të drejtësisë dhe për pasojë mund të rrezikojë qasjen e parashtruesve në gjykatë.

84. Në vijim, Gjykata po ashtu vë në pah se në rastet kur autoritetet publike kanë dhënë një informatë të pasaktë apo të pakompletuar, gjykatat e rregullta gjatë interpretimit dhe aplikimit të rregullave formale dhe procedurale në mënyrë të mjaftueshme duhet që të marrin për bazë këtë fakt apo rrethanat specifike që ndërlidhen me zhvillimin e procedurës. Në kontekst të rastit të parashtruesit të kërkesës, Gjykata duhet të vlerësojë nëse gjykata e rregullta, përkatësisht Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme kanë marrë për bazë (i) rrethanat specifike të rastit të parashtruesit të kërkesës, përkatësisht kanë marrë për bazë faktin që Vendimi për shkëputjen e marrëdhënies së punës, i 17 qershori 2004 dhe Vendim i organit të shkallës së dytë, i 26 janarit 2005 i punëdhënësit, respektivisht ishin të bazuar në Rregulloren e UNMIK-ut 2001/36 për Shërbimin Civil dhe ky i fundit nuk përmbante as këshillë juridike; dhe (ii) procedurën e zhvilluar përgjatë pesëmbëdhjetë (15) viteve, në të cilën procedurë rasti i parashtruesit të kërkesës ishte shqyrtuar si në aspektin procedural dhe atë të meritave të rastit, por në të cilën procedurë deri në nxjerrjen e Aktvendimit të Gjykatës së Apelit, të 19 majit 2020 nuk ishte shqyrtuar çështja e afatshmërisë së kërkesëpadisë së tij.
85. Në dritën e të lartcekurave, Gjykata, duke aplikuar qëndrimet dhe konstatimet e GJEDNJ-së, vëren se gjykatat e rregullta, përkatësisht Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme gjatë interpretimit dhe zbatimit të nenit 83, paragrafit 1 të LDTHMP-së nga këndvështrimi i administrimit të mirëfilltë të drejtësisë është dashur që në rastin konkret të kenë parasysh: (i) rrethanat specifike të rastit të parashtruesit të kërkesës, përkatësisht të kenë parasysh faktin që Vendimi për shkëputjen e marrëdhënies së punës, i 17 qershorit 2004 dhe Vendimi i organit të shkallës së dytë, i 26 janarit 2005 të Punëdhënësit ishin bazuar në Rregulloren e UNMIK-ut 2001/36 dhe ky i fundit nuk përmbante këshillë juridike; (ii) se procedurat e zhvilluara para gjykatave të rregullta kishin zgjatur më shumë se pesëmbëdhjetë (15) vite nga parashtrimi i kërkesëpadisë së tij në Gjykatën Komunale dhe se përgjatë këtyre procedurave rasti i tij ishte shqyrtuar si për nga lejueshmëria ashtu edhe për nga meritat e kërkesëpadisë; (iii) se lejueshmëria e kësaj kërkesëpadie në aspekt të afatit kohor, përkatësisht aplikueshmëria e LDTHMP-së nuk ishte ngritur deri në nxjerrjen e Aktvendimit [Ac.nr.2980/2016] të 19 majit 2020 të Gjykatës së Apelit; dhe si rezultat i këtyre të fundit (iv) është dashur që të mënjanojnë formalizmin e tepruar gjatë interpretimit të dispozitës përkatëse të LDTHMP-së në rrethanat e parashtruesit të kërkesës.
86. Si rezultat i të lartcekurave, Gjykata gjen se si rezultat i interpretimit formalist dhe aplikimit të paragrafit 1 të nenit 83 të LDTHMP-së, konstatimi i tyre në lidhje me afatshmërinë e kërkesëpadisë ka pushur të jetë në shërbim të parimit të sigurisë juridike, i cili për pasojë ka cenuar të “drejtën e qasjes” së parashtruesit të kërkesës në gjykatë.
87. Në vijim të kësaj, Gjykata thekson se interpretimi dhe zbatimi i dispozitave të LDTHMP-së, të vitit 1989 nga ana e Gjykatës së Apelit dhe asaj Supreme në rrethanat e parashtruesit të kërkesës nuk është proporcional me qëllimin e ndjekur për garantimin e sigurisë juridike dhe administrimit të mirëfilltë të

drejtësisë, si një ndër parimet bazë të sundimit të ligjit në një shoqëri demokratike.

88. Prandaj, bazuar në si më sipër, Gjykata konsideron se Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme duke interpretuar dhe aplikuar paragrafin 1 të nenit 83 të LDTHMP-së, të vitit 1989, parashtruesit të kërkesës: (i) ia mohuan “të drejtën e qasjes në gjykatë” në kuptim të paragrafit 1 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së; dhe (ii) për pasojë i pamundësuan atij që rasti i tij të vazhdojë të shqyrtohet në meritat e kërkesës.
89. Përfundimisht, Gjykata konstaton se konstatimi i Gjykatës së Apelit dhe asaj Supreme përmes aktvendimeve të lartcekura për hedhje të kërkesëpadisë së parashtruesit të kërkesës si të pasafatshme janë nxjerrë në shkelje të së drejtës së parashtruesit të kërkesës për qasje në gjykatë. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se Aktvendimi [Rev.nr.393/2020] i 1 shkurtit 2021, i Gjykatës Supreme nuk është në pajtueshmëri me paragrafin 1 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së.
90. Në vijim, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij kishte pretenduar edhe shkelje të nenit 32 [E Drejta për Mjet Juridike] dhe nenit 54 [Mbrotjtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës. Në lidhje me këtë, ashtu siç është elaboruar edhe më lart, Gjykata konstatoi se rrethanat e rastit të parashtruesit të kërkesës ngërthejnë elemente që ndërlidhen me të drejtën e parashtruesit të kërkesës për qasje në gjykatë, si një ndër parimet e garantuara me paragrafin 1 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së dhe në vijim të kësaj pas elaborimit dhe shqyrtimit të pretendimeve të tij dhe procedurës së zhvilluar para gjykatave të rregullta konstatoi se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme ka cenuar të drejtën e tij për qasje në gjykatë. Rrjedhimisht, si rezultat i këtij konstatimi, Gjykata nuk e vlerëson si të nevojshme të shqyrtojë ndaras pretendimet për shkelje të të drejtave të garantuara me nenet 32 dhe 54 të Kushtetutës.

Përfundime

91. Gjykata ka trajtuar pretendimet e parashtruesit të kërkesës, dhe me gjithë faktin që parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij kishte pretenduar shkelje të nenit 32 dhe nenit 54 të Kushtetutës, konstatoi se rrethanat e rastit konkret ngërthejnë elemente që ndërlidhen me pretendim të shkeljes së të drejtës së tij për qasje në gjykatë, si një nga parimet e garantuara në paragrafin 1 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së. Gjykata në vijim, dhe me qëllim të vlerësimit dhe shqyrtimit të këtij pretendimi ka aplikuar për vlerësim, praktikën gjyqësore të Gjykatës dhe asaj të GJEDNJ-së në rrethanat e rastit të parashtruesit të kërkesës.
92. Gjykata, pas elaborimit dhe shqyrtimit të procedurës së zhvilluar dhe arsyetimit të vendimeve të gjykatave të rregullta, përkatësisht të Gjykatës së Apelit dhe asaj Supreme, konstatoi se: (i) interpretimi tejet formalist dhe konstatimi në lidhje me aplikueshmërinë e paragrafit 1 të nenit 83 të LDTHMP-së në rrethanat e parashtruesit të kërkesës dhe konstatimi i tyre se kërkesëpadia e tij është e pasafatshme përmes Aktgjykimit të kontestuar të Gjykatës Supreme në rrethanat e parashtruesit të kërkesës nuk është proporcional me qëllimin e

ndjekur për garantimin e sigurisë juridike dhe administrimit të mirëfilltë të drejtësisë, si një ndër parimet bazë të sundimit të ligjit në një shoqëri demokratike; (ii) si rezultat i këtij interpretimi dhe konstatimi të Gjykatës Supreme, përmes Aktvendimit të saj të kontestuar parashtruesit të kërkesës i është mohuar “e drejta e tij e qasjes në gjykatë” në kuptim të paragrafit 1 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së duke i pamundësuar atij që rasti i tij të vazhdojë të shqyrtohet në meritat e kërkesës.

93. Përfundimisht, Gjykata konstatoi se Aktvendimi i kontestuar [Rev.nr.393/2020] i 1 shkurtit 2021, i Gjykatës Supreme është nxjerrë në shkelje të së drejtës së parashtruesit të kërkesës për qasje në gjykatë, të garantuar me nenin 31, paragrafin 1 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6, paragrafin 1 të KEDNJ-së.
94. Në fund, Gjykata si rezultat i konstatimit të saj për shkelje të së drejtës së parashtruesit të kërkesës për qasje në gjykatë, të garantuar me nenin 31, paragrafin 1 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6, paragrafin 1 të KEDNJ-së nuk e vlerësoi si të nevojshme të shqyrtojë ndaras pretendimet për shkelje të të drejtave të tij të garantuara me nenet 32 dhe 54 të Kushtetutës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, me nenet 20 dhe 47 të Ligjit dhe me rregullin 59 (1) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 4 nëntor 2021, njëzëri:

VENDOS

- I. TË DEKLAROJË kërkesën të pranueshme;
- II. TË KONSTATOJË se Aktvendimi [Rev.nr.393/2020] i 1 shkurtit 2021, i Gjykatës Supreme nuk është në pajtueshmëri me paragrafin 1 të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut;
- III. TË SHPALLË të pavlefshëm, Aktvendimin [Rev.nr.393/2020] të 1 shkurtit 2021 të Gjykatës Supreme të Kosovës;
- IV. TË KTHEJË Aktvendimin [Rev.nr.393/2020] të 1 shkurtit 2021 të Gjykatës Supreme të Kosovës, për rivendosje në pajtim me Aktgjykimin e kësaj Gjykate;
- V. TË URDHËROJË Gjykatën Supreme që ta njoftojë Gjykatën, në pajtim me rregullin 66 (5) të Rregullores së punës, deri më 4 maj 2022, për masat e ndërmarra për zbatimin e Aktgjykimit të Gjykatës;
- VI. TË MBETET e përkushtuar në këtë çështje në pajtim me këtë urdhër;
- VII. T'UA KUMTOJË këtë Aktgjykim palëve dhe, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit, ta publikojë në Gazetën Zyrtare;
- VIII. Ky Aktgjykim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Remzije Istrefi-Peci

Gresa Caka-Nimani

